

UN DIA QUALSEVOL

Tot va començar com un dia qualsevol, el despertador va sonar a les set en punt, i les notícies van inundar l'habitació. Li agradava començar el dia ben informada de tot, però no sabia que aquell dia rebria una notícia que l'agafaria totalment per sorpresa.

Es va aixecar mig adormida, la pel·lícula de la nit anterior li passava factura. Va entrar a la dutxa i mica en mica, l'aigua va anar despertant-la. Tot seguit, es va vestir amb la roba que s'havia preparat la nit anterior i va despertar suaument al seu marit i al seu fill. Mentre esmorzava al balcó, aprofitant aquell meravellós dia de primavera, observava el despertar de la ciutat: començaven a circular cotxes, els primers clients anaven a esmorzar al bar d'enfront i el quiosc obria les seves portes.

Va mirar el rellotge, ja eren tres quarts de vuit, anava justa de temps. Es va acomiadar dels dos homes de la casa i comprovant que duia les claus, el mòbil i la tarja de bus va sortir de casa contenta.

Li agradava contemplar la ciutat, els seus habitants, les cases... Com cada dia va anar a la parada, pel seu autobús quedaven deu minuts, encara tenia temps de comprar el diari i tornar, li agradava llegir-lo durant el trajecte, feia que el camí se li fes més curt.

Va arribar a la consulta, tenia hora a les nou per fer-se una revisió, estava tranquil·la, ja sabia el que li farien, ja que cada tres anys ho havia de fer per la feina. El que no sabia era que aquell dia, no seria normal.

El metge va cridar el seu nom, era el de sempre, un home vell, ella li ficava uns setanta anys, però era impossible ja que hauria d'estar jubilat. Era d'aquells metges de

tota la vida i que sembla que sempre tinguin la mateixa edat. I amb un somriure la va convidar a entrar, no sabia com aquella visita li podria arribar a canviar la vida.

Un dia molt normal es va convertir en el seu infern, quan li van detectar aquella terrible malaltia.

D'això ja fa uns anys, han passat tantes coses des de llavors...

En saber la notícia li va semblar que s'acabava al món, una llàgrima va recórrer la seva galta. Li quedaven tantes coses per fer i per viure, tans llocs per conèixer, era tan jove...

A ella li va costar acceptar-ho, però més li va costar al seu marit, i encara més a aquella criatura que feia nou anys els hi havia aportat tanta felicitat, mica en mica la seva mare s'anava afeblint, els cabells li queien deguts a aquella estranya cura, i els ulls mostraven tristesa.

Al principi ella va voler fer tot el que no havia fet fins llavors, però la seva família, i veure que la vida continuava més enllà de la seva malaltia, li van fer donar-se compte que l'important són les persones, i tenir al costat als que més estimes.

Els dies van anar passant, i malgrat les males expectatives del principi, mica en mica va anar millorant i la quimioteràpia va fer el seu efecte.

Actualment viu feliç amb la seva família, i la nova filla que va tenir anys després de sortir-se'n.

Aquella situació va fer que s'adonés que l'important és valorar els petits detalls de la vida, i des de llavors, aprofita tots els petits moments al màxim, perquè qualsevol dia la vida pot marxar.

